

Милозлива Донка.

Тичай, Донке, тичай мама,
Скоро при баща си,
Та кажи му да си дойде,
Че и ти ела си!

Да си дойде, че Иванчо
Счупилъ е крака си,
Да го види, па и лъкаръ
Рано да потърси.

Припна Донка насълзена,
Нигдѣ се не бави,
И отъ милостъ въ пжтя оце
Плачъ гаса ѝ позадави.

Уморена, запъхтена
Найде го горката;
И прѣзъ сълзи отъ далече
Почна плачешката:

„Скоро, тате, че Иванчо . . .
Скоро . . . мама чака . . .
Да си дойдешъ“ . . . едвамъ толкозъ
База и заплака.

Ст. Г. Кьосевъ.

